

William Heerlein Lindley w Warszawie (1881–1917)

W 1881 r. W.H. Lindley rozpoczął przygotowanie do prac w Warszawie. Jako główny inżynier wodociągów i kanalizacji, z Warszawą związał się na długie 36 lat. Z upoważnienia ojca podpisał 11 VII 1881 r. z magistratem warszawskim umowę o wykonanie planów wodociągów i kanalizacji oraz o kierowanie ich budową.

Prace rozpoczęto w 1883 r. W kolejności powstawały: Stacja Pomp Rzecznych, Stacja Filtrów z wieżą ciśnień, zbiorniki wody czystej i sieć przewodów rozbiorczych. Pierwsza woda z nowego wodociągu popłynęła w 1886 r.

Budowa kanalizacji samospławnej podzieliła warszawiaków. Emocje budziła nie tyle sama technologia, ile konieczność podłączenia prywatnych domów do kanalizacji miejskiej i związane z tym koszty. Dzięki przyjaźni i wsparciu prezydenta miasta Sokratesa Starynkiewicza projekt udało się zrealizować w całości.

Gdy wybuchła I wojna światowa, William H. Lindley powrócił do Anglii. Paragraf 38 umowy stanowił, że: „Gdyby z powodu wojny, epidemii lub innych sił wyższych (*force majeure*) roboty wstrzymane zostały, to przez czas tego wstrzymania i z obopólnego zobowiązania się Magistratu i PP. Lindleyów tracą moc obowiązującą. Skoro takowe przyczyny wypadkowe ustaną, kontrakt niniejszy wraca do swej mocy pierwotnej”. William Heerlein Lindley nie doczekał zakończenia wojny, zmarł w Londynie 30 XII 1917 r.

Warszawska działalność W.H. Lindleya to oprócz wodociągów i kanalizacji również inne obiekty inżynierii wodnej. W latach 1893–1896, między Al. Ujazdowskimi, ul. Piękną i pl. Na Rozdrożu, powstał park według projektu inż. Franciszka Szaniora. Staw w tym parku zaprojektował Lindley, zaś wodospad jego najbliższy współpracownik, inż. Alfons Grotowski.

Cyt za: *Inżynierowie bez granic. Lindleyowskie plany Warszawy przełomu XIX i XX wieku*, oprac. R. Żelichowski, P. Weszpiński, Warszawa 2006